Federatie Particulier Grondbezit
Land in vertrouwde hand

De Klomp 5, De Klomp
Postbus 870
3900 AW Veenendaal

Telefoon [redacted]
Fax [redacted]
Email fpg@grondbezit.nl
Internet www.grondbezit.nl

Bank ABN-AMRO 47 03 25 801
Giro 7407456
KvK 40483072

Ministerie van Economie, Landbouw en Innovatie
Staatssecretaris dr. H. Bleker
Postbus 20401
2500 EA Den Haag

Uw ref.: 233294
Betreft: commentaar FPG wetsvoorstel Natuur (versie 2.0)

Onze ref.: PG 11-215/994
De Klomp, 17 november 2011

Geachte heer Bleker,

De Federatie Particulier Grondbezit (verder afgekort tot FPG) maakt graag gebruik van uw uitnodiging om schriftelijk commentaar te leveren op het ontwerp van het wetsvoorstel natuur en de daarbij behorende memorie van toelichting.

De FPG heeft als belangenbehartiger van grondeigenaren, een brede scope en daarom veel raakvlakken met deze nieuwe wet. Niet alleen natuur, maar ook beleidsterreinen als landbouw, cultuurhistorie, bosbouw pacht en jacht zijn voor ons belangrijke thema's. Al deze thema's komen terug in deze wet. Daarom heeft de FPG ook een inspraakreactie ingebracht in het ambtelijk ontwerp van deze wet en heeft deelgenomen aan de impact assessment hierover.
De FPG moet echter helaas constateren dat een groot aantal van de ingebrachte punten niet geleid hebben tot significante aanpassingen.

Decentralisatie en controletaken
In onze eerdere inspraakreactie heeft de FPG gewezen op het gebrek aan kaderstelling bij het decentraliseren van de uitvoering en handhaven van deze wet. Helaas moet de FPG constateren dat deze zorgen met deze 2e conceptversie niet weggenomen zijn. Daarom herhaalt de FPG deze passage:

"Uit de conceptteksten van de wet Natuur maakt de FPG op dat het Rijk alle controletaken op het gebied van natuur over wil laten aan de provincies. Daarbij laat het Rijk na (heldere) kaders te stellen, bijvoorbeeld via een Algemene Maatregel van Bestuur, zodat niet duidelijk is waarop de toets of handhaving moet plaatsvinden of juist achterwege kan blijven."

Het lijkt de FPG niet juist wanneer gebiedsgericht beleid en flankerende regelgeving hierbij, provinciaal verschillend kunnen worden uitgewerkt. Dergelijke verschillen geven een lastenverzwaring voor eigenaren die bezittingen hebben in meerdere provincies, zeker wanneer het provincieoverschrijdende natuurgebieden betreft. Hierbij zij opgemerkt dat natuur zich niet aan provinciegrenzen houdt.

Artikelsgewijs commentaar
Het commentaar van de FPG op versie 2.0 van de Natuurwet is voor de overzichtelijkheid per artikel gerubriceerd.

Artikel 1.1

- De FPG mist in deze Natuurwet een definitie van natuur.
  de FPG ziet graag een rijksbrede definitie van natuur opgenomen in deze wet, waarbij bijvoorbeeld gedacht moet worden aan de relatie met andere wet- en regelgeving hierbij; zoals Subsidiestelsel Natuur en Landschap, Waterschapswet, Natuurschoonwet 1928, Gemeentewet, etc.).
- Definitie dunnen:
  De definitie is erg onduidelijk en geen verbetering ten opzichte van de huidige definitie van dunning zoals beschreven in de vigerende Boswet. Daarom pleit de FPG ervoor de definitie van de Boswet over te nemen.
- Definitie exoten
  Het verbaast de FPG dat deze definitie uitsluitend uitgaat van het negatieve. Daarbij zou volgens de FPG wellicht onderscheidt gemaakt kunnen worden voor exoten in de Jacht (nijlgans, wasbeerhond) en exoten in het bos- en natuurbeheer. Dat maakt dan –bijvoorbeeld- ook artikel 3.11 duidelijker.
  Boomsoorten als Douglas en Lariks, evenals Tamme Kastanje zijn waardevolle boomsoorten met goede houtkwaliteiten, wier negatieve effecten op biodiversiteit beperkt zijn; dit in tegenstelling tot exoten als bijvoorbeeld Wasbeerhond en Nijlgans. Bovendien roept deze definitie in de verdere uitwerking van de wet de vraag op of deze wet ook van toepassing is op de bijzondere gemeenten Saba, Sint Eustatius en Sint Maarten?
- Definitie jachthouder:
  De voorgestelde definitie veroorzaakt grote problemen, wanneer deze definitie niet wordt aangepast. De problemen houden verband met de onduidelijkheid of deze wet boven een pachtovereenkomst (en dus de Pachtwet) staat. Wanneer dat het geval is, is de eenheid van het jachtgebruik in het geding: straks kan er sprake zijn van 2 jachthouders voor het zelfde gebied, namelijk de eigenaar EN de pachter. Daarmee wordt het jachtrecht uitgehold evenals de positie van de eigenaar.
- Definitie jachtopzichter:
  De FPG vraagt zich af wat verstaan moet worden onder de in deze definitie genoemde jachtbelangen van een jachthouder: dit is te onduidelijk
- Definitie wildbeheerseenheid:
  Bij deze definitie komt de onduidelijkheid als benoemd in de definitie jachthouder weer terug. Wie moeten er verstaan worden onder de jachthouders? Zijn dit de grondgebruikers of de terreineigenaren? Is het niet beter om de grondgebruiker uit deze definitie te halen en alles (jacht, beheer en schadebestrijding) via de eigenaar te laten lopen, Dat voorkomt deze onduidelijkheid, zeker wanneer ook de term terreinbeheerder vervangen wordt door terreineigenaar.
- Definitie Vellen
  Net als bij de definitie van 'dunning', is ook deze definitie erg onduidelijk en geen verbetering ten opzichte van de huidige definitie van vellen zoals beschreven in de vigerende Boswet. Daarom pleit de FPG ervoor de oorspronkelijke definitie van de Boswet over te nemen.

Artikel 1.2

- De FPG is van mening dat door deze wet beoogde vrijstellingen voor activiteiten in de exclusieve economische zone, echt veel te ver gaat. Daarbij moet dit, naar de mening van de FPG, terugkomen in een nieuw toe te voegen artikel 6.3, dat specifiek ingaat op de financiële gevolgen voor de exclusieve economische zone.

Artikel 1.5

- In artikel 1.5 wordt een natuurvisie aangekondigd. Dat is op zich goed nieuws, ware het niet dat deze visie uitsluitend over biodiversiteit zal gaan. Dat is naar de mening van de FPG wel heel erg mager, en doet geen recht aan de andere functies van natuur, zoals recreatie, bosbouw, landschap en cultuurhistorie. Door deze functies niet te noemen worden deze activiteiten ondergeschikt aan biodiversiteit en daardoor schiet deze wet door. De wet wordt zo monofunctioneel en dat maakt de wet die beoogd een kaderwet te zijn, er niet steviger op.
- Verder stelt de FPG voor op in de opsomming van lid 3 een letter toe te voegen, zodat de natuurvisie ook aandacht besteedt aan:"beleid met betrekking tot bossen, hun biodiversiteit, hout en biomassaproductie en –oogst, evenals CO2-opslag en sociaal-economische betekenis.".
- Overigens is de FPG van mening dat bosbouw een economische activiteit is, die het verdiend om in een aparte bosbeleidsvisie te beschrijven, daarbij kijkend naar hoe andere ons omringende landen omgaan met economische activiteiten (zoals bijvoorbeeld houtoogst) in relatie tot andere belangen zoals natuur, recreatie en biodiversiteit.
- de FPG is niet gelukkig met het idee dat de natuurvisie niet ingaat op de ruimtelijke aspecten (lid 5), maar dit overlaat aan een andere rijksvisie. Dat is niet alleen vaag, maar leidt bovendien tot versnippering van rijksbeleid in plaats van de beoogde integratie ervan.

Artikel 1.8

- De FPG heeft grote zorgen over de zorgplicht zoals beschreven in artikel 1.8 en in de memorie van toelichting. Deze schiet naar de mening van de FPG te ver door. De consequentie van de huidige beschrijving van de zorgplicht is dat er op deze manier niet meer te beheren valt.
  Daarbij komt ook nog het probleem dat wanneer de strekking van de zorgplicht wordt toegepast op individuele soorten en dieren, dit moeilijk te realiseren en controleren is, zodat de zorgplicht op populatieniveau de voorkeur verdient.
  Het grote verschil met de huidige wet is naar de mening van de FPG niet alleen dat de zorgplicht zich niet meer beperkt tot een prioritaire soort in een Natura 2000 gebied, waarvan de lokale populatie minimaal in stand gehouden moet worden, maar tot **alle** soorten **overal** in het buitengebied, bossen weilanden sloten en akkers etc. en dan ook nog op individueel niveau, dus zorgplicht voor **elk afzonderlijke diertje en plantje** door beheerder en boer en iedereen.
  Laat ons eens stilstaan bij die gedachte, is natuur dan nog wel natuur, want ook bij niet handelen, dus het niet tijdig opzetten van het waterpeil, het niet snijden van een hectare riet à €1500 per ha en dergelijke, worden afzonderlijke diertjes en plantjes de dupe en kan in principe bestuurlijke dwang volgen volgens de memorie van toelichting(blz. 62).

En ieder bestuursorgaan(waterschap/gemeente) kan iets anders bepalen over wat redelijkerwijze mag verwacht worden van een beheerder/boer(de ene vindt economie zwaarwegend en de ander ecologie etc.). Gevolg hiervan is rechtsongelijkheid alom in het natuur en bosbeheer en de economische exploitatie van het buitengebied.
Met ander woorden, met deze multi-interpretabele zorgplicht wil niemand in het buitengebied die zich nu nog verantwoordelijk voelt, straks nog de verantwoordelijkheid dragen van de instandhouding van waarden in het buitengebied, zo simpel is dat.
Bovendien spreekt er ook een enorm wantrouwen in de huidige beheerders uit deze wet door zo te dreigen met bestuursdwang en dwangsommen. Dit, terwijl de overheid juist blij mag zijn dat de beheerders het buitengebied in stand houden. Nee, niets mag meer aan de beoordeling van de beheerder overgelaten zonder deze dwangmatige stok achter de deur. Als deze zorgplicht opgelegd zou worden vergezeld van de toezegging dat de staat voor voldoende beheersubsidie zal zorgen dan was er misschien nog wat van te zeggen, echter niets is minder waar. Het wantrouwen in de huidige beheerders vormt tevens een breuk met het eerder ingezette beleid "van meer vertrouwen in de eigenaar/beheerder van bos- en natuurterreinen". Juist in een tijd waarin gesprekken plaatsvinden over het overlaten van de uitvoering van de monitoring in o.a. Natura 2000 gebieden door terreineigenaren en beheerders is dat naar de mening van de FPG erg vreemd én wrang.
Nee, wat de zorgplicht betreft wordt heel het buitengebied in principe Natura 2000 gebied, maar de natuurbeheerder/ agrariër/ bosbouwer nog zwaarder belast namelijk niet alleen met de instandhouding van populaties van enkele prioritaire soorten, maar voor alle Flora&Fauna soorten en wel op individueel niveau. Een zeer onredelijke wetgeving op dit punt en in de praktijk onwerkbaar.

- Hoewel het in beginsel niet verkeerd is te zorgen de intrinsieke waarden van natuur, moet de zorgplicht voor de FPG niet zover gaan dat het normale gebruik en het beheer van die natuur daardoor gefrustreerd wordt en dat is juist datgene wat er nu wel dreigt te gebeuren. Daarom zou de uitzondering als benoemd in lid 3 in deze lijn verder uitgebreid moeten worden.

Artikel 1.10

- De FPG constateert in artikel 1.10 niet alleen een tegenspraak met artikel 1.5. Immers, waar artikel 1.5 enkel spreekt over biodiversiteit, geeft artikel 1.10 juist aan dat het óók gaat op vereisten op economisch, sociaal en cultureel gebied. Als dat het geval is, dan moet de natuurvisie daar zeker ook aandacht aan schenken, om de balans tussen genoemde aspecten te benadrukken, zo vindt de FPG.
- Daarbij is het niet duidelijk wat er verstaan moet worden onder locale bijzonderheden. Door dit niet te specificeren, zal over of iets al dan niet bijzonder is veel discussie ontstaan. Het is daarbij niet uit te sluiten dat dit wisselend zal worden uitgelegd, en dat gaat ten koste van de rechtzekerheid.

Artikel 2.1

- De FPG dacht dat de wet Algemeen Bestuursrecht altijd van toepassing is, heel nadrukkelijk dus ook bij lid 7. Derhalve zou de tekst niet moeten spreken van "al dan niet", maar "uiteraard ook".
- Verder wil de FPG in dit verband meegeven dat gelet op de rechtzekerheid het zeer belangrijk is de begrenzing van een gebied altijd op kaart aan te geven.

Artikel 2.3

- Allereerst vindt de FPG dat elke eigenaar met grond in een gebied waarvoor een beheerplan moet worden opgesteld, schriftelijk uitgenodigd moet worden om deel te nemen aan het opstelproces van het beheerplan. Dit geldt ook voor eigenaren die met het beheerplan te maken hebben als gevolg van de externe werking, ook gelet op het nodige draagvlak.
- Verder constateert de FPG dat er geen generieke uitzondering is gemaakt voor regulier en bestaand beheer van houtopstanden en natuurterreinen in met name Natura 2000 gebieden. Mede gelet op artikel 5.1, verwacht de FPG dat er daardoor niet slagvaardig kan worden opgetreden of ingegrepen wanneer dat nodig is voor een verantwoord bos- of natuurbeheer. Wanneer een beheermaatregel of activiteit straks niet in het Beheerplan is opgenomen, zal een vergunning vereist zijn. In de praktijk gaat daar dan een half jaar over heen, met alle gevolgen van dien. Dit leidt tot onwerkbare situaties, omdat in de praktijk een beheerplan per definitie achter de feiten aan loopt omdat het beheerplan niet ingaat op veranderende, actuele ontwikkelingen. Bovendien zal hierdoor het opstellen van het Beheerplan een schier onmogelijk proces worden, omdat eigenaren en beheerders zoveel mogelijk willen voorkomen dat een vergunning moet worden aangevraagd; waardoor er heel veel 'als dan' constructies opgenomen zullen moeten worden.
- Het uitblijven van een generieke uitzondering voor regulier beheer, zorgt niet alleen voor een niet-slagvaardig beheer, maar zorgt tevens voor een breuk met het eerder ingezette beleid "van meer vertrouwen in de eigenaar/beheerder van bos- en natuurterreinen". Juist in een tijd waarin gesprekken plaatsvinden over het overlaten van de uitvoering van de monitoring in o.a. Natura 2000 gebieden door terreineigenaren en beheerders is dat naar de mening van de FPG erg vreemd én wrang.
- De FPG kan lid 3 van artikel 2.3 niet anders duiden dan dat wat er nu staat niet klopt en wèl grote rechtsgevolgen heeft voor de eigenaar: Immers het beheer wordt doorgedecentraliseerd naar Waterschap of gemeente en dat gaat ten koste van positie eigenaar. Het eigendomsrecht staat zo ter discussie. Dat kan volgens de FPG niet de bedoeling zijn voor zover het betreft het beheer op eigendommen van derden

Artikel 2.4

- De FPG vindt dat er buitengewoon terughoudend moet worden omgegaan met het opleggen van verplichtingen (lid 1), zeker wanneer het reguliere beheeractiviteiten betreft, die moeten worden uitgevoerd om de natuur in stand te houden. Indien hieronder ook houtoogst moet worden begrepen, dan lijkt het, naar de mening van de FPG, in tegenspraak te zijn met de centrale doelstelling om de wet natuur simpeler te laten zijn dan de drie afzonderlijke wetten. Immers bij houtoogst was het volgens de vigerende boswet zo dat, er volstaan kon worden met een kapmelding, ook in Natura 2000 gebieden.
- De zojuist in lid 1 geuite vrees wordt des te heviger bij het lezen van het vervolg van artikel 2.4. De FPG kan het helaas niet anders lezen dan dat voor elke activiteit, dus ook regulier beheer, straks een vergunning nodig is. Temeer omdat een beheerplan altijd achter de feiten aan loopt, en er altijd nieuwe ontwikkelingen en inzichten zijn waar een eigenaar zich met zijn beheer op moet inspelen. En omdat deze nieuwe ontwikkelingen en inzichten per definitie nog niet in het beheerplan vermeld kunnen zijn, zullen deze derhalve vergunningspichtig zijn. Nog afgezien van de kosten voor bijvoorbeeld leges en en de tijdsduur voor de afgifte van de vergunning als gevolg van de inspraaktermijnen gaat dit zeer ten kost van de beslissingsmogelijkheden van de grondeigenaar mag niets zelf beslissen!! Bovendien wordt effectief en adequaat

natuurbeheer zo onmogelijk gemaakt, zeker omdat in lid 4 staat dat het verboden is te handelen in strijd met lid 1 en 3.

- Wanneer er toch een verplichting wordt opgelegd als bedoeld in lid 1 van artikel 2.4, dienen de kosten door de desbetreffende overheid te worden gedragen. Als het bevoegd gezag de eigenaar van een natuurterrein een bepaald beheer oplegt zal diezelfde overheid daar ook een redelijke vergoeding tegenover moeten stellen. Dat geldt niet alleen voor de feitelijke terreinwerkzaamheden, maar ook de voorbereiding met inbegrip van verplichte onderzoeken e.d..
  Hier kan, zo vindt de FPG, een vergelijking gemaakt worden met de Waterschapswet, die stelt dat voor een opgelegde verplichting een adequate vergoeding betaald moet worden, of dat besloten moet worden de maatregel zelf uit te voeren. Dit zou verder terug moeten komen in artikel 6.2

Artikel 2.5

- De FPG vindt de onder lid 1 genoemde beperkingen veel te ver gaan: Mag de eigenaar straks nog wel zijn eigen terreinen in? Zeker wanneer het een eigendom betreft wat in gedeeld eigendom is, bijvoorbeeld in een Landgoed BV met meerdere aandeelhouders. Met andere woorden Dit artikel lijkt in strijd met het eigendomsrecht en dat kan en mag niet het geval zijn!

Artikel 2.6

- De FPG vindt het raar dat in Artikel 2.6, lid 4: er geen schadeloosstelling of bezwaarmogelijkheid is voor de eigenaar, maar wèl voor een belangenorganisatie. De FPG pleit dan ook voor een adequate beheervergoeding, alsook voor een vergoeding voor geleden schade.

Artikel 3.3

- De FPG mist de mogelijkheid van het afgeven van een ontheffing of vrijstelling ter voorkoming van belangrijke schade (lid 3) aan eigendommen, cultuurhistorische gebouwen (of andere onderdelen van historische buitenplaatsen) en (archeologische) relicten in het landschap.
- Daarnaast pleit de FPG voor het toevoegen van een nieuw punt 7 bij lid 4a, voor de mogelijkheid van het verlenen van een ontheffing of vrijstelling in het kader van het algemeen belang.

Artikel 3.11

- De FPG geeft mee, dat overwogen kan worden uit oogpunt van biodiversiteit, gedurende het gehele jaar de jacht opengesteld zou moet worden voor de onder b en c genoemde soorten. Dit ter bescherming van de prooidiersoorten.

Artikel 3.12

- De eerder in deze brief gemaakte opmerkingen over de problemen in de definities van Jachthouder en grondgebruiker, komen in artikel 3.12 terug. Door de onduidelijkheid in de definities kunnen zowel pachter als grondeigenaar het jachtrecht verhuren. Lid 4 sluit structureel verhuur van het jachtrecht niet uit voor een bepaalde categorie. Met als gevolg dat er dubbel verhuur mogelijk is, met alle gevolgen van dien.
- Lid 5 van artikel 3.12 gaat wat de FPG betreft veel te ver, zo wordt als het ware een vrijbrief afgegeven.

Artikel 3.13

- In Artikel 3.13 mist de FPG in dit verband de Faunabeheereenheid. De FPG vindt het op zich goed dat (lid 1) jachthouders zich kunnen organiseren via een WBE, maar dat kan naar de mening van de FPG alleen, wanneer zij die niet zijn aangesloten bij een WBE, dienen te ressorteren onder de betreffende FBE, teneinde een goede organisatie en afstemming te bewerkstelligen voor jacht, beheer en schadebestrijding. Jacht is een eigendomsrecht en moet kunnen zonder gedwongen lidmaatschap.
  De WBE krijgt in deze wet naar de mening van de FPG een te belangrijke rol toegedicht bij de bejaagbare soorten. De FPG vraagt zich hierbij af of de WBE's wel onderbouwde beheerplannen willen èn kunnen maken, die op de goedkeuring van de Provincie mogen rekenen? Immers het werkgebied van de Wbe is beperkt tot de jachtvelden van de betrokken jachthouders. In dit artikel is geen rekening gehouden met jachthouders die geen lid zijn van een WBE, die wel vaak binnen de grenzen van het totale beheergebied van de Wbe vallen. Deze jachthouders (TBO's, individuele jachthouders, etc.) dienen wel te kunnen participeren in het opstellen van de afschotplannen van de betrokken Wbe en mogen daarom niet door de Wbe worden uitgesloten bij het toekennen van afschot etc. Dus alle" jachthouders" dienen hierin verplicht betrokken te worden en mogen niet worden uitgesloten op basis van het verplichte lidmaatschap van een Wbe. Beheren doe je immers over het totale gebied en niet op perceels- of jachtveldniveau. Dit dient naar onze mening opgenomen te worden in de MvT of een aanvullende regel in de regeling beheer- en schadebestrijding die nog moet worden opgesteld.

Artikel 3.14

- De Faunabeheereenheid zou volgens de FPG een onderbouwende en toetsende rol moeten vervullen met betrekking tot afschotplannen van bejaagbare soorten. Het ligt voor de hand dat als planmatig populatiebeheer van een soort het uitgangspunt blijft dat dat dan gebaseerd wordt op een Faunabeheerplan(dat ingaat op draagkracht, valwild, schade en schadedreiging, gewenste stand, onderbouwd afschot), ook met betrekking tot de bejaagbare periode.
- Het ligt voor de hand dat als planmatig populatiebeheer van een soort het uitgangspunt blijft.

Artikel 3.18

- Lid 4 verwijst naar lid 3 , maar dat naar de bescheiden mening van de FPG kan dat niet kloppen. Volgens de FPG moet verwezen worden naar lid 2, omdat er anders, òf juist op alles geschoten kan worden om instandhoudingdoelstellingen te realiseren, òf om dezelfde reden juist geen schadebestrijding toegepast mag worden. Met andere woorden, zo is het onduidelijk; deze formulering laat een keuze welke bij N2000 gebieden in de huidige formulering enorme schade tot gevolg kan hebben. Dit is voor de FPG niet aanvaardbaar.
  In dit verband wil de FPG ook wijzen op het effect van uitbreiding van de gans op de lijst met bejaagbare soorten in lid 2. Op deze manier wordt de jachthouder verantwoordelijk voor de schade in het jachtseizoen en mogelijk daarbuiten. De FPG heeft grote zorgen over de gevolgen van deze verantwoordelijkheid. Door deze – zo lijkt het - eenzijdig neer te leggen bij de jachthouder/gebruiker, betekent dit een ordinair financieel afschuifbeleid. Dit omdat niet uitgesloten is dat de Provincies alleen de beleids- en uitvoeringsverantwoordelijkheid zullen accepteren wanneer zij de schadeverantwoordelijkheid van de bejaagbare soorten volgens de wet kunnen neerleggen bij de jachthouders. Voor wat ganzen en smienten betreft is dit in elk geval een ramp

en bovendien rechtsongelijk ten opzichte van Natura2000-gebieden en foerageergebieden die zich volgens beheerplan mogelijk niet hoeven te houden aan goed nabuurschap. Dit gaat voor boeren en eigenaren grote gevolgen hebben, zeker in combinatie met de zorgplicht /delict/ en schadeverantwoordelijkheid, gezien de onbeheersbare en derhalve onbestrijdbare ganzen/smienten schade. Als de gans dan zonodig op de bejaagbare lijst moet dan onder strikte voorwaarden dat er een overgangsschaderegeling moet komen en ook alle mogelijke middelen en geen beperkingen moeten gelden voor het terugbrengen van de ganzenstand in zomer en winter. Overigens moet naar de mening van de FPG de schaderegelingen blijven bestaan voor schadepercelen die naast foerageergebieden gelegen zijn, omdat het daar "natuurlijk dweilen met de kraan open blijft".

Artikel 3.20

- De FPG stelt vast dat met deze wet planmatig populatiebeheer wordt losgelaten.

Artikel 3.21

- De FPG mist een afstemming en nadere afweging tussen schadebestrijding enerzijds en het afschotplan anderzijds.
  Zoals ook onder 3.14 aangegeven zou de Faunabeheereenheid volgens de FPG hierbij een onderbouwende en toetsende rol moeten vervullen met betrekking tot afschotplannen van bejaagbare soorten. Het ligt voor de hand dat als planmatig populatiebeheer van een soort het uitgangspunt blijft dat dat dan gebaseerd wordt op een Faunabeheerplan(dat ingaat op draagkracht, valwild, schade en schadedreiging, gewenste stand, onderbouwd afschot), ook met betrekking tot de bejaagbare periode.

Artikel 4.1

- De FPG pleit ervoor in plaats van in lid 1 een nieuwe koppeling te leggen tussen deze wet en de Wegenverkeerswet 1994, de uitleg van de bebouwde kom uit de vigerende Boswet het handhaven.
- Met teleurstelling moet de FPG constateren dat de grote zorgen die de FPG eerder bij brief op versie 1 van deze wet heeft geuit inzake omvorming van houtopstanden ten behoeve van Natura 2000 gebieden, met deze nieuwe versie van de wet Natuur niet zijn weggenomen. Nog altijd is er sprake van een generieke uitzondering op de herplantplicht ten behoeve van een vrijstelling van de herplantplicht en compensatie elders wanneer er sprak is van een omvorming van bos naar stuifzand of heide. Daarbij is niet duidelijk of er sprake moet zijn van een bepaalde nul-situatie.
  Ook ontbreken hier duidelijk kaders en richtlijnen waarmee handhavers deze ontheffing moeten kunnen toetsen. Het heeft er daarom nog immer alle schijn van dat het ministerie alle bossen opgeeft die in Natura2000-gebieden liggen, waardoor er dus veel minder bos overblijft omdat er niet herplant hoeft te worden gelet op de generieke uitzondering op de herplantplicht. Dit staat op gespannen voet met het streven dat de bescherming van de Boswet goeddeels gecontinueerd wordt. Ook internationaal gezien is het niet geloofwaardig de herplantplicht al te zeer los te laten. Daarom pleiten wij er voor in alle gevallen tenminste de meldingsplicht te handhaven.

Artikel 4.3

- Lid 3 en lid 4 van artikel 4.3 impliceert dat er 12 verschillende verordeningen kunnen ontstaan, met name waar het gaat om de invulling van de herplantplicht. Het is wenselijk dat ten minste in deze wet wordt bepaald dat deze verordeningen en ontheffin-

gen in geval herbeplanting op andere grond wordt toegestaan er niet eerder zal worden geveld dan dat de compensatie is gewaarborgd door een uitgevoerde aanplant. ("eerst planten dan vellen") . Daartoe is toe te voegen in het lid 5: na onder meer betrekking hebben op :zekerheden ter waarborging dat die ander beplanting wordt uitgevoerd alvorens de velling toe te staan.

- Lid 5 moet in de ogen van de FPG worden verruimd van natuurwaarden naar waarden, zodat ook andere waarden worden meegnomen in het wegingsproces.

Artikel 5.1

- Omdat er geen generieke uitzondering is gemaakt voor regulier beheer van houtopstanden en natuurterreinen in met name Natura 2000 gebieden, verwacht de FPG dat er daar niet slagvaardig kan worden opgetreden of ingegrepen wanneer dat nodig is voor een verantwoord bos- of natuurbeheer. Wanneer een beheermaatregel of activiteit straks niet in het Beheerplan is opgenomen, zal een vergunning vereist zijn.
  In de praktijk gaat daar dan een half jaar over heen, met alle gevolgen van dien. Dit leidt tot onwerkbare situaties, omdat in de praktijk een beheerplan per definitie achter de feiten aan loopt omdat het beheerplan niet ingaat op veranderende, actuele ontwikkelingen. Bovendien zal hierdoor het opstellen van het Beheerplan een schier onmogelijk proces worden, omdat eigenaren en beheerders zoveel mogelijk willen voorkomen dat een vergunning moet worden aangevraagd; waardoor er heel veel 'als dan' constructies opgenomen zullen moeten worden.
- Hetzelfde probleem doet bij urgente schade (landbouwschade) voor, waarbij ook snel en slagvaardig ingegrepen moet kunnen worden. Ook dan is, zo lijkt het nu, eerst een vergunning nodig, wanneer dit niet voorzien is in het beheerplan.

Artikel 6.1

- De FPG pleit voor meer duidelijkheid als het gaat om een tegemoetkoming in geleden schade. Zo is het nu onduidelijk of de schadevergoeding ook geldt voor schade ontstaan door soorten die bejaagbaar zijn, dit nog los van de vraag of deze schade dan veroorzaakt moet zijn binnen of buiten het jachtseizoen.
  Ook acht de FPG het onwenselijk wanneer de jager, vanuit zijn verantwoordelijkheid om schade te voorkomen, tevens verantwoordelijk is voor financiële compensatie voor de geleden schade, zeker wanneer het standwild betreft. Zo is het – bijvoorbeeld- onduidelijk of de jager verantwoordelijk gehouden kan worden voor schade aan vliegtuigen door standganzen. De FPG refereert hierbij ook aan de gemaakte opmerkingen onder artikel 3.18.
  Het is verder gewenst ook een bepaling op te nemen die regelt dat eigenaren in – of nabij een Natura 2000 gebied die schade ondervinden als gevolg van de uitvoering van maatregelen als bedoeld in art 2.2 eveneens een tegemoetkoming in de geleden schade wordt verleend. Een voorbeeld hiervan is het verhogen van de waterstand als gevolg waarvan goed groeiende opstanden verzuipen en verloren gaan.

Artikel 6.2:

- In het verlengde aan de gemaakte opmerkingen inzake artikel 5.1, stelt de FPG vast dat met artikel 6.2 het beheer van bos- en natuurterreinen ook financieel onmogelijk wordt gemaakt, omdat de vergunningverlener leges mag gaan heffen voor het afgeven van vergunningen, die ook nodig zijn voor bijvoorbeeld het planten van een (1) boom, het repareren van schade en tal van andere noodzakelijke – onvoorziene- activiteiten, welke niet opgenomen zijn in een beheerplan. De FPG vreest voor de verregaande consequenties hiervan: beheer wordt zo voor met name particulieren on-

mogelijk gemaakt. Niet alleen praktisch uitvoerend (artikel 5.1), maar dus ook financieel (artikel 6.2) en zal daardoor stoppen met beheeractiviteiten.
Daarmee wordt deze wet ook in tegenspraak met ander kabinetsbeleid, dat er juist op gericht is meer particulieren te interesseren voor natuurbeheer.

Artikel 8.1

- De FPG heeft verder grote zorgen over artikel 8.1, waar de mogelijkheid om in beroep te gaan verregaand wordt ingeperkt.

Artikel 9.1

- Het in het eerste lid van dit artikel, onder punt d gestelde, betekent volgens de FPG dat bestaand gebruik niet meer vrij is van een vergunningsplicht.

  Omdat de betreffende Motie tot verwerking van de Crisis- en Herstelwet in de bestaande en toekomstige wetgeving nog niet is uitgevoerd, en gelet op de zeer complexe formulering van artikel 9.1 eerste lid onder d, acht de FPG het van cruciaal belang dat de natuurwet een volledige bevestiging opneemt van de huidige vergunningsvrije status van bestaand gebruik, ook gelet op de economische belangen in het gebied. In dit verband verwijst de FPG ook naar de eerder gemaakte opmerkingen bij artikel 2.4 en artikel 6.2.

Met bovenvermelde opmerkingen verwacht de FPG een constructieve bijdrage te leveren aan de totstandkoming van deze wet. Liever nog ziet de FPG dat de aard en inhoud van de gemaakte opmerkingen u genoeg aanleiding geven de inbrengtermijn te verlengen, waardoor het voor de FPG mogelijk wordt samen met een viertal vakinhoudelijke juristen te komen tot een nadere analyse van deze concept-wet, om zo een vakinhoudelijk advies ter verbetering en aanscherping van deze wet in te brengen.

De FPG is tot slot, gaarne bereid u desgewenst van extra informatie te voorzien, dan wel u een nadere toelichting te geven op deze inspraakreactie.

Hoogachtend,

R. Van Woudenberg
Secretaris-directeur FPG